

Örök barátság!

Szeretnék nektek elmesélni egy történetet, Rólam és a kis barátomról, Zsebiről! Barátságunk, Anyukám elmondása szerint, már akkor elkezdődött mikor kicsike voltam, vagy még az előtt, hogy megszülettem, mert Ő már akkor nagyon várt engem! Van homályos emlékem egy fehér szőrkupacról, ami mindig ott ugrált körülöttem és két fekete szempárról, ami hasonlított nagymamám kardigánján lévő gombjára, kerek volt és fekete, de a feketék közül a legfeketebb és a legfényesebb. Ő lenne Zsebi, az én szeretett kiskutyám. A legőszintébb barátság a miénk, legalább is így gondolom. Mindig ott van mellettem, ha boldog vagyok, és ha valamiért éppen szomorú. Igaz nem tud beszélni, de óv és félt. Anyukám mesélt kiskoromról, hogy mikor éppen a játszószőnyegen nézelődtem, egyszer csak Zsebi ugatására felfigyelve, hasra fordultam és elkezdtem az ő irányába mászni, és ez volt az a pillanat, ami után nem volt megállásunk. Követték egymást az események, a labdázások, amikor már megtanultam járni a séták. Történt, hogy Apukámat külföldre szólította a munkája és úgy döntöttek a szüleim, hogy kiköltözünk Franciaországba. Indulásunk napján elfoglalta mindenki a helyét, Zsebinek is külön biztonsági öve volt és útlevele, hogy a határátkelőn ne legyen miatta fennakadás. Az utunk nagy részét, alvással, evés-ivással és nézelődéssel töltöttük, de azt is úgy, hogy az ölembé ugrott, hogy jobban kilásson az ablakon, mivel igen csak kicsik volt.

Megérkezésünket követően elfoglaltuk új otthonunkat, nekem és Zsebinek is nagyon tetszett az új környezet, mindenki kedves és mosolygós volt, kicsit furcsa volt, hogy nem értettem mit beszélnek, de ez mindegy is volt, alig vártuk Zsebivel, hogy a szüleim száján elhangozzon az a szó, hogy kirándulás! Juppi jéé! Táská, cipő, kabát, póráz és minden az adott időjárásnak megfelelő. Nagyon sok helyet bejártunk az Alpokon túl a tengerpartig. A sziklás helyeket annyira nem szerette Zsebi, mivel szúrták apró talpait a kövek, ilyenkor felvettük és ölben vittük, nem hiába kapta a Zsebi nevet, olyan volt mint a Micimackóból Zsebi baba , egy zsebben is elfért volna pedig itt már 8 éves volt. A sok mókázás mellett komolyabb dolgok is történtek, elérkezett az ideje az óvodás kornak. Minden egyes reggel, ahogy hallotta az ébresztő hangját, szaladt át és ugrott az ágyamba, jelezve hogy indulás, menni kell. Ahogy kinyílt a kocsiajtó, Ő volt az első, aki elfoglalta helyét az autóba, és amikor Anyukám kivett az autóból, már pattant is a helyemre a gyerekülésbe és ez most is így van évek múltán is, csak most már az iskola buszt várja ilyen izgatottan! A mai napig minden ugyanolyan, mint kiskoromtól mostanáig, a felkeléstől az estére készülődve, vacsoránál az én székem alatt fekszik, fürdés közben a kád előtt várakozik, este meseolvasást is az én ágyamba várja, és addig marad mellettem, amíg el nem alszom, csak akkor megy a helyére, ha már elaludtam! Annyi változott az évek során, hogy jelentkeznek nála az öregséggel járó tünetek: többet alszik, és már nem hozza vissza villám gyorsan a labdát, amit elrúgok.

Anyukám elmondta, hogy sajnos már Zsebi nem lesz olyan, mint régen, hiszen 15 éves és lassan el fog jönni az az idő, hogy ő belőle is egyszer csillag lesz az égen, mint a Papából. Ilyenkor mindig szomorú leszek, de azt már most tudom, ha így is alakul egyszer, majd övé lesz a legfényesebben ragyogó csillag az égen, hogy ha majd felnézek, egyből megtaláljam!!!

Patrik és Zsebi